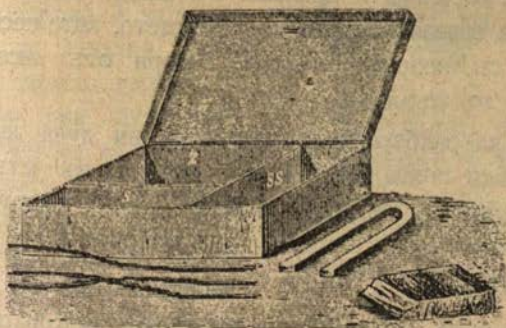

трудно е било да се пали огънь безъ кибритъ. Всѣки огъ насъ знае, какви хубави искри се получаватъ, когато удряме стомана о кремъкъ. Всѣки е виждалъ, какъ изкачатъ искри подъ копитата на конетъ, когато препускатъ по камъне. Когато човѣкъ се е научилъ да получава желъзо отъ желъзната руда, той е забелязалъ, какъ може вече по-лесно да си добива огънь съ помощта на желъзото и кремъчни парчета. И азъ, като малкъ, съмъ изхабилъ не малко ножчета, да ги чукамъ въ кремъци, за да „пуцамъ огънь“. Старцитъ въ нашитъ села и сега така си палятъ лулитъ.

Отъ какво се получаватъ искритъ? Погледнете ножчето, съ което сте удряли въ кремъка, запапу-

Желъзо, огниво, кремъкъ и праханъ.

щате огънь. Ржбътъ на ножчето е издрасканъ, защото отъ него кремъкътъ откъсва малки частици, които отъ силното триене се нажежаватъ и свѣтятъ. Ако такива нажежени желъзни частици паднатъ на сухо вещество, мѣхъ, праханъ, то ще запуши и ако по-раздухаме съ уста, ще се запали. И така, ако си носимъ късче желъзо, кремъкъ и суха праханъ, ще можемъ, когато поискаме, да си запалимъ огънь.

Защо трѣбва да се духа върху тлеющия мѣхъ